

ffjel paa Faderens og Moderens Forpligtelse over for det uægte Barn, men, da de ikke leve sammen, er det nødvendigt, at der tages Bestemmelse om, hos hvem af dem Barnet skal være, og det er da klart, at det kun er den, hos hvem det er, der kan yde det den egentlige Opdragelse og Underhold, hvorimod den Anden kun kan yde Bidrag med Penge. Det Bidrag, Faderen yder, træder i Stedet for den personlige Underholdnings- og Opdragelsespligt, og derfor er denne Forpligtelse af en ganske anden Bestaffenhed end en Gjældsforpligtelse; i sit Væsen er denne Forpligtelse af ganske den samme Bestaffenhed som Moderens, og naar det uægte Barns Moder ikke opfylder sin Forpligtelse, hvad saa? Ja, saa maa Fattigvæsenet tage sig af Barnet, saa er Moderen den, der har faaet Fattighjælp, og saa kan Fattigvæsenet, hvis det er hendes Skyld, hvis det, som det hedder i Lovgivningen, er paa Grund af „huslig Udyd og Uorden“, sætte hende i en Tvangsarbejdsanstalt. Naar der mod hende kan anvendes saadanne Midler, naar hun forsømmer sin Forpligtelse til at underholde og opdrage Barnet, er det naturligt og billigt, at ligeartede Tvangsmidler kunne anvendes mod Barnets Fader, naar han ikke opfylder sin Forpligtelse i saa Henseende. Man har indvendt, at det jo dog kunde tænkes, at han manglede Evnen dertil. Ja, det er jo ganske vist, at om det end i mange Tilfælde er Villien, der mangler, saa kan der ogsaa tænkes Tilfælde, hvor det er Evnen, der mangler. Hertil vil jeg imidlertid svare, at det i saadanne Tilfælde ogsaa ad administrativt Vel kan paalægges Fattigvæsenet ikke at anvende Strengthed med at forlange Afsoning isølge disse Regler; det kan der saa meget bedre, som det allerede er saa. Naagtet Lovgivningen bestemmer Afsoning med Bånd og Brød, er det dog ad administrativt Vel gjort Fattigbestyrelserne til en Pligt, at de ikke maa straffe til den strenge Afsoning i de Tilfælde, hvor det ikke er paa Grund af Dovenkab eller Letsindighed, at Mandspersonen undlader Forsørgelsen, men paa Grund af uforskyldt Træng. Den Regel, vi have foreslaaet, er den samme, som ved kongelig Resolution af 14de Mai 1828, bekendtgjort ved Rancellificulære af 10de Juni s. A. er bleven den gjældende og det er klart, at Fattigbestyrelserne ogsaa fremtidig kunne instrueres paa lignende Maade derhen, at de i Reglen ikke skulle straffe til denne Strengheds Anvendelse, naar der er Grunde, der undskyldte Mandspersonen. Det er imidlertid en hel anden Ting, at Tvangen bør være tilstede som Noget, der kan gribes til og bruges, naar det er nødvendigt; men ved Siden deraf bør det indskræmpes, at de ikke bør gjøre det, undtagen hvor der foreligger graverende Forhold. — Det næste Spørgsmaal i denne Materie — og det er navnlig paa det Punkt, at den høitærede Justitsminister har stillet Forslag — angaar Størrelsen af Straffen. Ja, det er jo en Skjønssag. Man vil kunne

siige, at den skal udstrækkes til den dobbelte, firdobbelte eller syrdobbelte af den Tid, som Forordningen af 16de November 1836 foreskriver, men det forekommer mig dog, at der ikke er nogen særlig Grund til paa dette enkelte Punkt at fravige det Forhold, som Lovgivningen nu engang fastsætter mellem Tvangsarbejde og Bånd og Brøds Straf. Det forekommer os, at, naar der i andre Relationer slaas fast, at een Dags Fængsel paa Bånd og Brød svarer til 6 Dages Tvangsarbejde, saa er der ingen særlig Grund til paa dette Punkt at fravige det.

Jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord med Hensyn til § 11. Det er mig jo, som jeg ogsaa igaar bemærkede, vel bekendt, at mange Medlemmer i denne Sal nære stor Betænelighed ved overhovedet at paalægge denne videre gaende Forpligtelse og mene, at man hellere burde lade det være; men det vil jeg dog siige til de ærede Medlemmers Beroligelse, at jeg ikke tror, at dette Spørgsmaal har jo overordentlig store Dimensioner eller en saa overordentlig indgribende Betydning, at der er Grund til at ifsemne høie Løner i den Anledning. Jeg kan i det Mindste kun siige det, at der baade i den svenske og norske Fattiglov staar det Samme, nemlig, at Børnene have denne Forpligtelse mod Forældrene, og Forældrene denne Forpligtelse mod Børnene uden Hensyn til deres Alder, og at jeg har henvendt mig baade til svenske og norske Jurister med det Spørgsmaal, om de vidste Noget om, hvorledes denne Bestemmelse virkede, om der var følt nogen Ulempe af den i Sverig og Norge, og at de Alle enstemmig have svaret mig, at de aldrig havde hørt Noget somhelst om denne Bestemmelse. Det staar altsaa fast, at der aldeles ikke har været Tale om saadanne Lænder over lydende Klager over Ubillighed, som denne Bestemmelse skulde kunne føie til; den er gaaet lydløst igjennem Verden, saaledes at den formodentlig enten er kommen meget lidt til praktisk Anvendelse, eller i alle Tilfælde ikke er kommen til Anvendelse undtagen i saadanne Tilfælde, hvor Alle have fundet, at den var fuldkommen rimelig. Jeg tror derfor, der er overveiende Sandsynlighed for, at det vil gaa ligesaadan hos os; jeg tror virkelig, at det vil gaa saaledes, at, om vi ogsaa vedtage disse Bestemmelser — enten man nu vedtager Regjeringens eller Uvalgets Forslag — ville vi ikke, efterat Loven er traadt ud i Livet, høre videre til dem. De Betyrninger, man gjør sig om den indgribende Virkning, de ville faae, tror jeg sikkert ere ganske ubegrundede eller i alt Fald meget overdrevne.

Fornemden: Den ærede Ordfører har baade i Sagens Bestaffenhed og i Forhandlingene igaar havt al Anledning til uførlig at udtale sig om de foreliggende Forslag. Imidlertid ligger det jo i flere, jeg kan gjerne siige de fleste, af de paa-